

Pris paa, at det kirkelige Udvalg vælges, er til Stede og kan bruges, forudsat, at man ønsker, at det skal indkaldes. Men medens Landstinget havde ønsket, at ikke alene Ministeren kunde indkalde det kirkelige Udvalg, men at ogsaa en Del af selve Udvalget kunde foranledige Udvalget indkaldt, er det nu bestemt, at det alene er Ministeren, der skal tage Bestemmelse i saa Henseende. Dernæst er der indført den Bestemmelse, at Sammenkaldelse kun kan finde Sted, naar de fornødne Midler dertil bevilges paa Finansloven. Saa kan det ganske vist siges, og det vil blive sagt fra forskellige Sider, f. Eks. fra den Side, der ønsker, at det kirkelige Udvalg aldrig bør sammenkaldes, at man skulde slet ikke være gaaet ind paa dette, at det kirkelige Udvalg skal kunne vælges og eksistere. Og de, der ønske, at det skal kunne sammenkaldes saa ofte som muligt, ville sige: Det kan ikke blive sammenkaldt, medmindre der vedtages en Bevilling paa Finansloven, og det kunne vi ikke faa. Hvorvidt en Bevilling kan tilvejebringes eller ikke, staar i Rigsdagens Haand. Finder Ministeren Anledning til at indkalde det kirkelige Udvalg, maa han søge en Bevilling dertil paa Finansloven; og kan han overbevise Rigsdagen om, at det er rigtigt, at det kirkelige Udvalg indkaldes, stemmer Rigsdagen formodentlig for Bevillingen, og kan han ikke, faar Ministeren ikke Bevillingen. Det ligger altsaa i Lovgivningsmagtens Hænder, hvorvidt og hvornaar det kirkelige Udvalg kan sammenkaldes. (*Ellinger*: Det kan indkaldes uden Bevilling.) Nej, uden Bevilling kan det ikke sammenkaldes.

Dernæst er der § 23. Her stilles der en Bevilling til Raadighed for Ministeren paa indtil 25,000 Kr. for deraf at afholde det fornødne til Alderstillæg til saadanne Præster, der ikke have kunnet opnaa Forflyttelse fra det Embede, hvori de sidde, naar de have siddet der i over 10 Aar. Disse 25,000 Kr. skulde bruges efter de samme Regler, som nu findes paa Finansloven for Stiftsmidlerne fra de beklippede Præsteembeder. Disse Midler anvendes dels til Embeder, der ere meget smaa — under 2,400 Kr. —, og dels til Alderstillæg til saadanne Præster, der have siddet over 10 Aar i mindre Embeder uden at opnaa Forflyttelse. Det er ikke store Midler, der her er Tale om. Saa vidt jeg ved, anvendes der 34,000 Kr. til mindre Embeder og et Beløb paa mellem 10,000 og 20,000 Kr. aarligt til Alderstillæg, og de Præster, der kunne faa Alderstillæg, ere

kun Præster i Embeder paa under 3,600 Kr. Saaledes som Forholdene have været hidtil, har man givet Alderstillæg til Præster, som have siddet 10 Aar i Embeder, der vare under 2,800 Kr., og man har forhøjet Embedets Nettoindtægt indtil 2,800 Kr. Dernæst har man prøvet, hvorvidt Midlerne kunne strække til til at give Alderstillæg til saadanne Præster, som have siddet i 18 Aar i Embeder paa under 3,200 Kr. Yderligere har man ikke kunnet gaa, fordi Pengene ikke kunde strække til. Man havde ellers tænkt sig at kunne yde Alderstillæg til saadanne Præster, som have siddet over 20 Aar i Embeder paa mellem 3,200 og 3,600 Kr., men Midlerne ere meget knappe. Der er fra forskellige Sider talt om, at Præsterne paa Grund af den nye Kaldelsesmaade bleve siddende i Embedet alt for længe uden at kunne forflyttes og derved led Uret, og det er Mening, at de Midler, som her bevilges, skulde bruges til at afbøde en saadan Uret, men dermed er Spørgsmaalet om Præstelønningsloven ikke foregrebet hverken til den ene eller den anden Side, thi disse Midler kunne anvendes til at afbøde saadan Uret, som man mener kan opstaa ved Kaldelsesmaaden. Spørgsmaalet om en ny Præstelønningslov har været paa Dagsordenen i over en Menneskealder her i Landet. I Halvfjerdserne var det meget stærkt fremme, og ogsaa i Halvfemserne var det oppe. I de senere Aar har Loven ikke været fremsat i Rigsdagen, men der har været forhandlet om den i det kirkelige Udvalg og været fremsat den Mening, at de Midler, som nu haves, nok kunne slaa til til en Præstelønningslov, ved hvilken Lønningerne reguleredes. Hvorvidt de kunne slaa til, skal jeg ikke udtale mig om, men sikkert er det, at Tallet paa Præsterne har været stigende i de senere Aar, medens derimod Midlerne ikke i tilsvarende Grad have været det.

Det er de Indrømmelser, der ere gjorte navnlig til Landstinget, og hvad det første Punkt angaar, er det uimodsigeligt en Indrømmelse.

Spørgsmaalet til begge Ting, til Folketinget og til Landstinget, er dette, om man ønsker dette Lovforslag gennemført, eller om man ønsker, at vi den 1. Januar skulde staa uden Menighedsraad saavel som uden kirkeligt Udvalg. Naar det Spørgsmaal stilles, er det min Overbevisning, at et stort Flertal her i Landet siger: Vi ønske bestemt, at Menighedsraadene opretholdes. Det er min Overbevisning, at trindt omkring i Landet er der Stemning for at be-